

Otto Mørch: Jeg siger tak for det foreløbige, positive svar, og lad mig tilføje, at jeg som valgt i Randers amt naturligvis nøje vil følge ministerens videre overvejelser i sagen.

Må jeg så sige, at sammenhørende med spørgsmålet om flytningen af Randerskontoret er der jo opstået en stærk uro omkring ledelsen af mødrehjælpens afdeling i Århus. Utallige meget kritiske læserbreve tillige med meget skarpe dagbladsangreb, særlig i dagbladet Demokraten, giver mig derfor anledning til også at bede ministeren om at se på disse forhold snarest og eventuelt gennem en lovrevision være medvirkende til en bredere folkelig indflydelse på og kontrol med mødrehjælpsarbejdet. Jeg tror, det er hårdt tiltrængt, og jeg er derfor enig med dagbladet Demokraten, når det i sin ledende artikel den 8. ds. skriver, jeg citerer:

„Det vil være forkert at lægge hele ansvaret for Århus-mødrehjælpens drift på den daglige leders skuldre. En bestyrelse har — omend under kritik — accepteret den fremgangsmåde, som lederen ønskede gennemført. Og det er denne kendsgerning, der får os til at ønske bestyrelses-sammensætningen taget op til revision.“
Jeg håber, ministeren er enig heri.

Ministeren for familiens anliggender (Camilla Larsen-Ledet): Ja, jeg beklager al den uro, der er skabt omkring mødrehjælpen i Århus, men det kan jo være, at den trods alt i sidste ende bliver til noget positivt, idet jeg nu lover at se nærmere på sagen.

Århusinstitutionens bestyrelse er ganske i overensstemmelse med loven sammensat af to repræsentanter valgt af amtsrådene, to repræsentanter valgt af byrådene, én repræsentant fra byrådet i den by, hvori institutionen er beliggende, samt én af Århus amtsråd udpeget overlæge. Denne bestyrelse skulle i og for sig være repræsentativ for områdets interesser, men det kan jo ikke nægtes, at der, når det drejer sig om en så stor institution som Århusinstitutionen, der omfatter 4 amter, ikke er fuld dækning for alle interesser i bestyrelsen. Men her vil det jo nok hjælpe noget, når institutionen bliver delt.

I øvrigt fornemmer jeg, at der er en del problemer inden for mødrehjælpens om-

råde, som man snarest må tage stilling til; i den forbindelse vil det måske også være naturligt at overveje, om der er den fornødne folkelige indflydelse og kontrol med mødrehjælpens arbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Knud Østergaard** til forsvarsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig for at hindre den voldsomme afgang af personel fra flyvevåbnet?“

Knud Østergaard: De fleste af os erindrer de mange alvorlige ulykker, som ramte det danske flyvevåben under dets opbygning efter anden verdenskrig. De sværeste år var vel 1953 og 1954. Jeg tror, at alle, der holder af og respekterer vort yngste værn, glædede sig over, at man dengang overvandt krisen, og mon ikke man også beundrede den målbevidsthed og det arbejde, som førte frem til et så positivt resultat?

Vort flyvevåben er operationsdueligt. Det rangerer sikkerhedsmæssigt særdeles højt, og det formår effektivt at løse dets mange og mangeartede militære og civile opgaver.

Den danske stat har investeret mange millioner, ja mange hundrede millioner i flyvevåbnet. De er investeret i materiel og i personel. Det er selvfølgelig først og fremmest gjort af forsvarsmæssige grunde, men det bør dog tilføjes, at følgevirkningerne har været såre betydningsfulde. Lad mig nævne varslings-tjenesten, vejrtjenesten, eventyret med SAS, hvor der ikke tænkes på det mexicanske, indenrigsflyvningen med åbning af de militære flyvepladser og endelig en ting som redningstjenesten, der netop i de seneste år har sparet mange menneskeliv.

Man har været tryk i luften over Danmark. Med alt dette in mente kan man ikke andet end føle sig ængstelig ved at erfare, at en betydelig personelflugt af først og fremmest skolede piloter for tiden finder sted fra flyvevåbnet.

Selvfølgelig er det, jeg siger her, forsvarsministeren bekendt, og selvfølgelig forstår jeg også ministerens problemer som følge af pilotmangel i civilflyvningens hastigt voksende flåde. Når jeg imidlertid har rejst spørgsmålet, er det, fordi det angår os alle.